(Марусі Г.)

Сам я не знаю, чого
Серце журба так давила,
Тільки твій образ один
Дав йому знову всю силу.

В думці з’явилася ти
Передо мною, кохана, —
Знову я чую тоді:
Сили боротися стане.

Стане нам сили пройти
Шлях наш, тернами покритий,
І щоб до краю знести
Всякі пригоди на світі.
Не для розкошів і втіх
Ми свої руки з’єднали:
Ще не родилися ми —
Гори роботи лежали.
Треба робити її,
Працю, надбану віками,
Та не похилимось ми —
Буде надія із нами:
Стрінуться тяжкії дні,
Будуть смутнії години,
Та проминуть всі вони —
Тільки ідея не згине
Праці й любові до всіх! —
Наша ідея велика
Людям світитиме всім,
Як і сіяла — довіку!

1883